

200702564/1.

Datum uitspraak: 1 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31390 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 maart 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 6 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2007, verzonden op 15 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 april 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

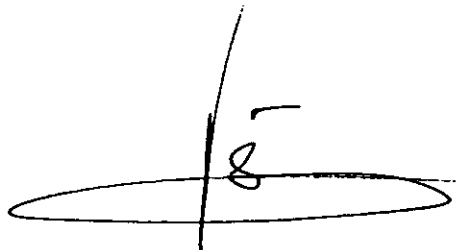
Uitgesproken in het openbaar op 1 juni 2007

154-527.

Verzonden:

01 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/31390

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Marokkaanse,
eiseres,
gemachtigde mr. M.R.F. Berte,

tegen

de minister van Buitenlandse Zaken,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D. Deckers.

Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (verder: mvv) met als doel: "gezinshereniging bij ouders" niet ingewilligd. Hiertegen heeft eiseres bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 6 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft eiseres beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 22 december 2006, waar eiseres is verschenen bij gemachtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 6 juni 2006 in rechte stand kan houden.

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Op 28 juni 2005 heeft eiseres een aanvraag om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) ingediend. Eiseres beoogt verblijf bij haar vader, de heer welke tevens als referent optreedt. Referent ontvangt sinds 1 februari 2006 een loongerelateerde arbeidsongeschiktheidsuitkering.

3. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat referent niet voldoet aan het inkomensvereiste zoals neergelegd in artikel 3.22 van het vreemdelingenbesluit 2000 (hierna Vb 2000); referent beschikt niet duurzaam en zelfstandig over voldoende middelen van bestaan. Niet is gebleken dat referent dient te worden vrijgesteld van het inkomensvereiste. Evenmin rust op de Nederlandse overheid een positieve verplichting in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) om het verblijf van eiseres hier te lande toe te staan.

4. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiseres aangegeven dat niet wordt betwist dat referent niet beschikt over voldoende, duurzame middelen van bestaan. In geschil is de vraag of eiseres in aanmerking dient te komen voor vrijstelling van het inkomensvereiste nu referent een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. De gemachtigde van eiseres stelt zich op het standpunt dat het niet realistisch is om van referent te eisen dat hij een jaarcontract kan overleggen, gelet op zijn ziektebeeld en het feit dat referent binnenkort 63 jaar wordt. Voorts is sprake van schending van artikel 8 van het EVRM nu de achterlating van eiseres in Marokko door haar moeder geen vrijwillige keuze was maar was ingegeven door de (overmacht)situatie dat eiseres nog immer niet door de Marokkaanse autoriteiten in het bezit van een paspoort was gesteld. Mede op grond van deze omstandigheid zou er, nu reeds eerder een positief advies was verstrekt inzake de afgifte van een mvv aan eiseres, een positieve verplichting in het kader van artikel 8 van het EVRM rusten op de Nederlandse overheid om het verblijf van eiseres toe te staan.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Het bestreden besluit betreft een besluit omtrent de afgifte van een mvv. Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een machtiging tot voorlopig verblijf, gegeven krachtens het Soeverein Besluit van 12 december 1813, voor toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met beschikkingen aangaande toelating, gegeven krachtens deze wet.

7. De aanvraag om afgifte van een mvv dient derhalve te worden getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld aan de verlening van een verblijfsvergunning (regulier) onder de beperking "gezinshereniging", zoals genoemd in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, onder a, van het Vb 2000. De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om voor een verblijfsvergunning in aanmerking te komen zijn nader uitgewerkt in het Vb 2000 en de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna Vc 2000).

8. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de persoon bij wie de vreemdeling wenst te verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

9. Op grond van artikel 3.13 van het Vb 2000 wordt een verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking gezinsvorming of gezinshereniging verleend aan het in artikel 3.14 van het Vb genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 van het Vb 2000 genoemde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden.

10. Op grond van artikel 3.22, derde lid van het Vb 2000 en de beleidsregel neergelegd in paragraaf B2/2.11 van de Vc 2000 wordt een aanvraag niet afgewezen op grond van het middelenvereiste als de hoofdpersoon (referent) blijvend en volledig arbeidsongeschikt is.

11. Het beroep van eiseres op artikel 3.22, derde lid van het Vb 2000 en de beleidsregel neergelegd in paragraaf B2/2.11 van de Vc 2000 waarin is neergelegd dat een mvv-aanvraag niet wordt afgewezen indien referent blijvend en volledig arbeidsongeschikt is, slaagt niet. Blijkens het UWV-besluit van 1 februari 2006 krijgt referent vanaf 8 februari 2006 een loongerelateerde WGA-uitkering en heeft referent een meer dan geringe kans op herstel. Hieruit volgt niet dat referent blijvend en volledig arbeidsongeschikt is. Dat, zoals de gemachtigde van eiseres stelt, het niet realistisch is van referent te verwachten dat hij een jaarcontract kan overleggen gezien zijn leeftijd van drieënzestig jaar alsmede zijn slechte gezondheid, doet hieraan niets af. Derhalve voldoet eiseres niet aan de voorwaarde zoals neergelegd in artikel 3.22, derde lid van het Vb 2000.

12. Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt.

13. In artikel 8, eerste lid, van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

14. Verweerder heeft op goede gronden geoordeeld dat geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, nu de weigering eiseres verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt haar een verblijfstitel te ontnemen die haar tot uitoefening van dat gezinsleven in staat stelde.

15. Indien geen sprake is van inmenging rijst de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven niettemin voor verweerder een verplichting voortvloeit aan eiseres verblijf toe te staan. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van verweerder enerzijds en die van eiseres anderzijds. Het bereiken van een "fair balance" tussen die belangen staat daarbij voorop, waarbij aan verweerder een bepaalde mate van beoordelingsvrijheid toekomt. Een belangrijk aspect van deze belangenafweging is of familie- of gezinsleven in het land van herkomst mogelijk is.

16. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de stelling van eiseres, dat de onvrijwillige achterlating van eiseres ondanks het eerdere positieve mvv-advies dient te leiden tot een positieve verplichting in het kader van artikel 8 van het EVRM, niet kan slagen nu niet is aangetoond dat deze ongewilde achterlating buiten de schuld van eiseres en/of referent tot stand is gekomen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat blijkens een mail van 13 mei 2005 afkomstig van de visumafdeling te Rabat, de moeder van eiseres ten tijde van het positieve advies op 8 september 2003 op de hoogte was van het feit dat eiseres over een eigen paspoort diende te beschikken. Dat eiseres op 8 maart 2004, de datum dat de moeder van eiseres haar mvv feitelijk heeft gekregen, nog altijd niet in het bezit was van een

eigen paspoort komt voor rekening en risico van eiseres. Ook het gestelde ter zitting door de gemachtigde van eiseres dat zij in bewijsnood verkeert nu zij niet in de mogelijkheid is om aan te tonen dat zij zo snel mogelijk een eigen paspoort heeft aangevraagd, is voor rekening en risico van eiseres. Eiseres heeft niet aangetoond wanneer de aanvraagprocedure voor het paspoort daadwerkelijk is opgestart. Dat nu voor het eerst in beroep wordt betwist dat in september 2003 de moeder van eiseres op de hoogte was van de omstandigheid dat eiseres over een eigen paspoort diende te beschikken kan, gelet op de ex-tunc toetsing, niet meer worden meegenomen in de beoordeling.

17. Niet is gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiseres zouden nopen.

18. Dat eiseres aan enige verdragsbepaling aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlenen, is de rechtbank niet gebleken.

19. Het beroep is derhalve ongegrond.

20. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

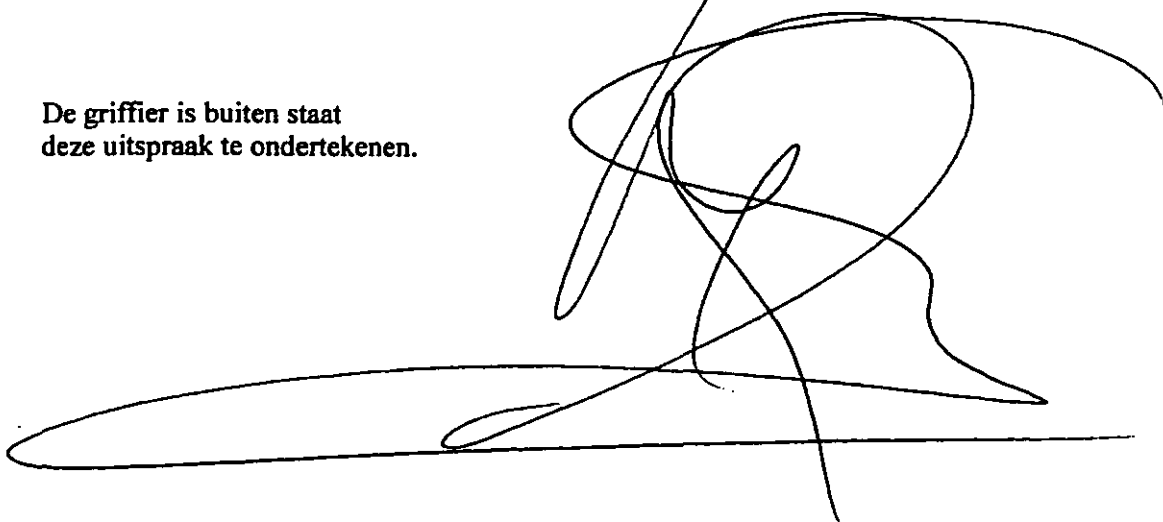
21. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. E.G.M. Seelen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 14 maart 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 15 MAART 2007

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
bestuursrecht
Afdeling vreemdelingenzaken
Afdeling toezicht op
de uitbating van
de vreemdelingenwet

I

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

Beroepsadres Tilburg

Verdiplein 104

T 013 535 3885

F 013 707 4690

Correspondentieadres

Postbus 2025

5001 CA Tilburg

Beroepsadres Utrecht

Marco Pololaan 363-365

T 030 707 4112

F 030 707 4113

Correspondentieadres

Postbus 2245

3500 GE Utrecht

Info@bmbadvocaten.nl

www.bmbadvocaten.nl

ETW NL 1573 22 395 801

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
C 2191 11 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN: V1	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC Den Haag

Tevens per fax: 070-3651380 (zonder producties)

Tilburg, 11 april 2007

HOGERBEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

INDnr.: 0308-13-0022

Vnr.:

Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor rechtsbijstand op 11 april 2007

Geeft met verschuldigde eerbied te kennen:

geboren op van Marokkaanse nationaliteit verder te noemen: "appellante" in deze zaak woonplaats kiezende te 5049 NR Tilburg aan het Verdiplein 104 ten kantore van advocaat en procureur mevrouw mr. Madeleine R.F. Berte, die als zodanig bepaaldelijk daartoe gevolmachtigd onderhavig beroepschrift namens appellante ondertekent en indient.

Onderhavig Hoger Beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, AWB 06/31390, 14 maart 2007, verzonden op 15 maart 2007, welke bijgaand wordt overgelegd als (*productie 1*).

Voorgeschiedenis

Appellante overlegt in dit kader haar aanvullend beroepschrift d.d. 20 juni 2005 inclusief bijlagen, waaronder het bezwaarschrift van appellante (*productie 2*).

GRIEF 1

Appellante kan zich niet verenigen met de rechtsoverweging onder 11:

"Het beroep van eiseres op artikel 3.22, derde lid van het Vb 2000 en de beleidsregel neergelegd in paragraaf B2/2.11 van de Vc 2000 waarin is neergelegd dat een mvv-aanvraag niet wordt afgewezen indien referent blijvend en volledig arbeidsongeschikt is, slaagt niet. Blijkens het UWV-besluit van 1 februari 2006 krijgt referent vanaf 8 januari 2006 een loongerelateerde WGA-uitkering en heeft referent een meer dan geringe kans op herstel.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd, vermeerderd met het eigen risico onder die verzekering. Een kopie van de huidige polis met voorwaarden ligt ter inzage op het kantoorsecretariaat, Stichting Beheer Derdengelden Mrs. Cooman & Maalsté, KvK nr. 30158685, rekeningnummer 470156430

Berte, Maalsté & Blom**A D V O C A T E N**

Hieruit volgt dat referent niet blijvend en volledig arbeidsongeschikt is. Dat zoals de gemachtigde van eiseres stelt, het niet realistisch is van referent te verwachten dat hij een jaarcontract kan overleggen gezien zijn leeftijd van drieënzestig jaar alsmede zijn slechte gezondheid, doet hieraan niets af. Derhalve voldoet eiseres niet aan de voorwaarde zoals neergelegd in artikel 3.22, derde lid van het Vb 2000."

Niet ter discussie staat dat referent an sich niet meer voldoende middelen heeft om aan het middelenvereiste te voldoen. Appellante heeft zich mitsdien beroepen op analoge toepassing van de vrijstelling van het middelenvereiste indien er sprake is van blijvende en volledige arbeidsongeschiktheid. Dit nu referent tot op heden arbeidsongeschikt is en hoewel in de UWV-beschikking staat vermeld dat er een niet geringe kans op herstel is, van referent gezien zijn ziektebeeld in combinatie met zijn leeftijd geen enkele reïntegratie activiteiten verwacht worden en zijn uitkering dan ook langdurig is toegekend.

Appellante kan zich er niet mee verenigen dat de enkele fictieve mogelijkheid dat referent, geboren op 3 augustus 1944 nog voor zijn 65ste levensjaar dusdanig hersteld dat hij arbeid kan verrichten, een baan vindt met een inkomen dat minimaal gelijk is aan het middelenvereiste en ook nog een jaarcontract verkrijgt, in deze wordt tegen geworpen. Het is immers volstrekt duidelijk dat dit onmogelijk is en referent deswege blijvend in de onmogelijkheid verkeert aan het middelenvereiste te voldoen.

Volledigheidshalve wordt hier nog opgemerkt dat tegen de tijd dat referent 65 jaar wordt de leeftijd van appellante zal worden tegen geworpen en hiermede de uitoefening van het gezinsleven hier ten lande tussen vader (referent) en dochter (appellante) onmogelijk wordt gemaakt..

GRIEF 2

Appellante kan zich niet verenigen met de rechtsoverweging onder 16:

"De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de stelling dat eiseres, dat de onvrijwillige achterlating van eiseres ondanks het eerdere positieve mvv-advies dient te leiden tot een positieve verplichting in het kader van artikel 8 EVRM, niet kan slagen nu niet is aangetoond dat deze onvrijwillige achterlating buiten de schuld van eiseres en/of referent tot stand is gekomen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat blijkens een mail van 13 mei 2005 afkomstig van de visumafdeling te Rabat, de moeder van eiseres ten tijde van het positieve advies op 8 september 2003 op de hoogte was van het feit dat eiseres over een eigen paspoort diende te beschikken. Dat eiseres op 8 maart 2004, de datum dat de moeder van eiseres haar MVV feitelijk heeft verkregen, nog altijd niet in het bezit was van een eigen paspoort komt voor rekening en risico van eiseres. Ook het gestelde ter zitting door de gemachtigde van eiseres dat zij in bewijsnood verkeert nu zij niet in de mogelijkheid is om aan te tonen dat zij zo snel mogelijk een eigen paspoort heeft aangevraagd, is voor rekening en risico van eiseres. Eiseres heeft niet aangetoond wanneer de aanvraagprocedure voor het paspoort daadwerkelijk is opgestart. Dat nu voor het eerst in beroep wordt betwist dat de moeder van eiseres op de hoogte was van de omstandigheid dat eiseres over een eigen paspoort diende te beschikken, kan geleid op de ex-tunc toetsing, niet meer worden meegewogen in de beoordeling".

Berte, Maalsté & Blom**A D V O C A T E N**

Zoals reeds eerder in de procedure opgemerkt betwist appellante de informatie uit het mailbericht van de ambassade van Rabbat 13 mei 2005 inhoudende dat de moeder van appellante ten tijde van het positieve advies op de hoogte was van de omstandigheid dat appellante een eigen paspoort diende te hebben en is de vraag voorgelegd of dat verweerder zich wel vergewist heeft of dat deze informatie juist is. Appellante wist pas dat zij over een eigen paspoort diende te beschikken op het moment dat zij tezamen met haar moeder en broer, kort voor de feitelijke afgifte van hun MVV, op de ambassade waren.

Uit het positieve advies van 4 september 2003, verzonden op 8 september 2003 blijkt helemaal niet van de extra eis die Marokko stelt voor de afgifte van een mvv, te weten in het bezit zijn van een eigen paspoort. Er wordt slechts gesproken van een geldig nationaal paspoort van de vrouw en kinderen van referent. Nu appellante als minderjarige was bijgeschreven op het geldige paspoort van haar moeder meende appellante dan ook dat dit voldoende was. Vanaf het moment dat appellante wel op de hoogte was van de extra eis is zij begonnen met inspanningen te verrichten ter verkrijging van een eigen paspoort. Dit was kort voor 8 maart 2004, zijnde het moment dat de moeder en broer van appellante hun mvv feitelijk verkregen. De overweging van de rechtbank dat het voor risico en rekening van appellante komt dat zij op dat moment nog altijd niet over een eigen paspoort beschikte is dan ook onbegrijpelijk, nu appellante net hiervoor op de hoogte is gebracht van de omstandigheid dat zij over een eigen paspoort diende te beschikken. Dit is ook tijdens de hoorzitting in de bezwaarfase naar voren gebracht.

In de bezwaarfase is aangekondigd dat er een stuk onderweg was waaruit zou dienen te blijken wanneer de aanvraag voor een paspoort is gedaan. Dit stuk is in beroep overgelegd (*productie 3*). Helaas bleek uit dit stuk niet exact de datum waarop de aanvraag is gedaan doch wel dat in ieder geval eind 2004 een dossier in deze is opgemaakt. Volledigheidshalve word hier nog benadrukt dat appellante alvorens een paspoort te verkrijgen eerst een identiteitskaart diende te bemachtigen, hetgeen voor een minderjarig meisje eveneens veel tijd kost in Marokko.

Voorts is verweerder verzocht om bewijsstukken te overleggen die de bewering van de ambassade uit het mailbericht van 13 mei 2005: dat appellante al ten tijde van de afgifte van het positieve advies op de hoogte was van de extra eis alsmede van het gestelde schrijven van de ambassade waarin zou staan dat appellante nog voor 9 maart 2004 met een eigen paspoort diende langs te komen, daar anders het positieve advies verlopen zou zijn, onderbouwen. Dit bewijs is niet overgelegd.

Wel wordt appellante tegen geworpen geen bewijs overgelegd te hebben dat zij aanstonds naar het bekend worden met de extra eis, inspanningen heeft verricht om daar aan te voldoen. Appellante verkeert hier echter in bewijsnood. Dit is niet zoals de rechtbank overweegt pas ter zitting naar voren gebracht. Immers in het aanvullend beroepschrift is reeds vermeld dat appellante hier bewijstechnisch in een onmogelijke positie verkeerd daar appellant niet kan aantonen wanneer de procedure voor aangifte van een paspoort exact is aangevangen.

Berte, Maalsté & Blom**A D V O C A T E N**

Hierbij is nog verwezen naar het schrijven van de vorige gemachtigde aan de Marokkaanse ambassade van 20 april 2006 en aan verweerder van 27 april 2006 9 (zie productie 8 & 9 bij het aanvullend beroepschrift). Uit voormelde schrijven in de bezwaarfase moge blijken dat de Ambassade niet kon aangegeven wanneer de procedure is aangevangen en dat appellante het enige haar in bezit zijnde bewijsstuk naar Nederland had verzonden. Dit laatste bewijsstuk is echter niet afdoende nu zoals hiervoor reeds vermeld hieruit slechts blijkt dat eind 2004 een dossier is aangemaakt.

Voorts is het onjuist dat pas in beroep wordt betwist dat de moeder van appellante niet op de hoogte was van de omstandigheid dat appellante een eigen paspoort diende te bezitten. De moeder van appellante vernam dit pas op de ambassade, kort voor de afgifte van haar mvv. Er is vervolgens gestart met het verkrijgen van een eigen paspoort en moeder is tot het laatste moment in Marokko gebleven in de hoop dat het paspoort tijdig gereed zou zijn.

Uit het verslag van de hoorzitting blijkt dat referent heeft aangegeven dat de aanvraag voor een paspoort direct is begonnen na de afwijzing van de ambassade. Dit is het moment dat moeder op de hoogte was van de extra eis. Het is toch ook logisch dat indien moeder werkelijk eerder had geweten van deze eis al eerder stappen waren genomen om de situatie zoals deze thans is te voorkomen. De moeder van appellante wilde helemaal niet zonder haar dochter Marokko verlaten en had wederom logischerwijs alles in haar macht gedaan om dit te voorkomen. Indien derhalve referent en/of moeder en/of appellante eerder op de hoogte waren geweest van de extra eis was het nooit zover gekomen dat moeder zonder haar dochter was vertrokken, waarbij nog opgemerkt wordt dat moeder hier voor de oneigenlijke keus stond haar dochter achter te laten of nog langer gescheiden te leven van haar man en minderjarige zoon in Nederland.

GRIEF 3

Verder kan appellante zich niet verenigen met de overweging van de rechtbank onder 17: *"Niet gebleken is van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiseres zouden nopen"*.

Gezien de bijzonder omstandigheden van de situatie, waaronder het positieve mvv-advies doch de weigering een mvv af te geven vanwege een referent en appellante tot dat moment onbekende extra eis vanuit Marokko, waardoor het gezin uit elkaar is gehaald en het vervolgens ziek worden van referent zodat niet meer aan het middelenvereiste voldaan werd en ieder volgend advies deswege negatief was, diende alle belangen afwegende in onderhavig geval appellante na het eindelijk verkrijgen van een eigen paspoort in alle redelijkheid alsnog een mvv gegeven te worden.

Berte, Maalsté & Blom**A D V O C A T E N****GRIEF 4**

Tot slot kan appellante zich niet verenigen met rechtsoverweging 18:

"Dat eiseres aan enige verdragsbepaling aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlenen, is de rechtbank niet gebleken".

Appellante blijft van mening dat door de weigering haar een mvv te verlenen er inbreuk is gemaakt op haar recht op gezinsleven zoals neergelegd in artikel 8 EVRM en dat er een positieve verplichting bestond dat gezinsleven in Nederland mogelijk te maken.

REDENEN WAAROM appellant uw Raad van State eerbiedig verzoekt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, AWB 06/31390, 14 maart 2007, verzonden op 15 maart 2007, te vernietigen.

Gemachtigde, mr. Madéleine R.F. Berte